

Chương 327: Đến Trại Mồ Côi Cùng Olivia

(Số từ: 3400)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:46 PM 06/05/2023

Trụ sở của Rotary nằm ở phía nam của Thủ đô Đế quốc.

Đó là nơi ít người lui tới và khuôn viên khá rộng rãi. Đó không phải là nơi hoàn hảo để trốn, nhưng nếu một người quyết định, họ có thể sống mà không bị người ngoài chú ý.

“Cậu muốn ta nhận thêm người vào?”

"Vâng, cô ấy là senpai của tôi. Tên cô ấy là Adriana."

“Ah, xin chào...”

Adriana hơi cúi đầu khi nhìn Loyar.

Adriana không lớn lên trong Thủ đô Đế quốc, và trong thời gian ở Temple, cô ấy đã cư xử rất khiêm tốn. Vì vậy, cô ấy sẽ không nghe nói về một người có biệt danh "Chó hoang" như Loyar.

Điều tương tự cũng xảy ra với Olivia, người lần đầu tiên gặp Loyar.

Ngay cả khi họ không phải là thành viên của một tổ chức đen tối, thì chỉ những người biết về những nơi này mới biết về công việc kinh doanh của họ.

Cả hai không còn lựa chọn nào khác ngoài việc lần đầu tiên nhìn thấy bà chủ tóc trắng bù xù của Rotary.

Mặc dù cô ấy trông giống con người, nhưng chỉ cần đứng đó, Loyar đã tỏa ra một luồng khí quái thú, khiến Olivia và Adriana đóng băng trong giây lát.

Trên tất cả, họ dường như còn ngạc nhiên hơn khi tôi gọi một người như vậy với tư cách là sếp của mình.

Trên thực tế, Loyar là một trong những lý do chính khiến Thủ đô Đế quốc hỗn loạn vào lúc này.

Thủ phạm chính đằng sau cuộc tấn công của hiệp sĩ, Ma vương Valier.

—Lycanthrope Loyar.

Đương nhiên, cả hai không thể nhận ra cô. Vì Sarkegar là người đã giải cứu hai người này nên Loyar cũng là lần đầu tiên gặp họ.

"Tôi cần ở lại đây một thời gian vì tôi có một số công việc phải giải quyết. Như vậy được chứ?"

"...Chà, không phải là không thể."

Loyar nhanh chóng quét Adriana từ trên xuống dưới, khiến cô rùng mình như bị điện giật bởi ánh mắt của mình.

"Chúng tôi không còn phòng trống, nhưng chúng tôi có thể tạo một phòng. Tuy nhiên, ở đây chỉ có đàn ông thôi, cô biết không?"

Các thành viên băng đảng bây giờ trông giống như những con người tử tế do hoàn cảnh được cải thiện. Tuy nhiên, bất chấp sự tiến bộ, Loyar là người duy nhất trông vẫn giống như một kẻ ăn xin. Tuy nhiên, nơi này chứa đầy những người thô bạo đã trải qua những thử thách của thế giới, vì vậy Loyar đột nhiên có vẻ lo lắng.

"Cô ấy có thể tự lo cho mình nên không cần lo lắng."

"Ừm, thì. Nếu cô ấy là một cô gái được đào tạo trong Temple, cô ấy có thể trông không giống lắm, nhưng cô ấy có thể tung một cú đấm."

Loyar không hỏi thêm chi tiết, chắc là biết cô ấy có liên quan đến vụ việc ngày hôm qua. Tôi nhìn Adriana.

Như Loyar đã nói, bây giờ tôi đã đưa cô ấy đến đây, có khả năng Adriana sẽ thấy nơi này khó có thể chịu đựng được.

Trên thực tế, tôi đã không biết cách bố trí của mọi thành viên trong tổ chức.

"Nếu cô không thoải mái ở đây, tôi có thể tìm một nơi khác."

"Không, không sao đâu... Cảm ơn, Reinhardt."

Như thể cô ấy không thể dựa vào tôi nữa, Adriana gật đầu mà không hỏi chúng tôi đang ở đâu hay đang làm gì.

Loyar dường như đã hiểu rõ rằng Adriana cần ở lại đây trong yên lặng.

"Hmm... Tôi nên dọn phòng cho cô ấy ở đâu đây..."

Loyar dường như suy nghĩ một lúc, rõ ràng là khó chịu với tình huống này.

Mặc dù không còn phòng trống, nhưng họ nói rằng họ có thể tạo một phòng, điều đó có thể đồng nghĩa với việc đuổi một người đã sống ở đó.

Đây không phải là một chút tình huống khó xử sao?

Loyar dường như suy nghĩ một lúc trước khi ra hiệu cho Adriana đi theo cô ấy và mở một cánh cửa phía sau văn phòng của cô.

*Thunk

"Dùng phòng này."

"...?"

"?"

Loyar đột nhiên đề nghị nơi rõ ràng là phòng riêng của cô ấy. Olivia, Adriana và cả tôi cũng không khỏi bất ngờ trước quyết định đột ngột của cô.

"Ừm... tôi không biết nên xưng hô thế nào, nhưng... đây không phải là phòng của chị sao...?"

“...Chị?”

"Ah, ừm... Như vậy có thô lỗ không? Vậy tôi nên làm thế nào...?"

Nghe thấy từ “Chị”, Loyar tròn mắt, cô nắm lấy tay Adriana, kéo cô vào phòng.

"Không, em nhất định phải dùng gian phòng này."

“...Vâng?”

"Có cần gì cứ nói với chị. Chị sẽ chuẩn bị ngay."

Nói xong, Loyar đặt tay lên vai Adriana.

"Từ bây giờ, hãy cứ gọi là ‘Chị’."

Có vẻ như Loyar thực sự thích được Adriana gọi là ‘Chị’, mặc dù luôn bị Ellen gọi là 'dì'.

"À... Vâng, Chị."

"Hừm."

Có vẻ như cái đuôi không tồn tại của Loyar đang vẫy dử dội.

Rõ ràng là việc luyện tập với Ellen đã dẫn cô đi theo một hướng kỳ lạ.

Mặc dù Ellen đã liên tục làm phiền Loyar đến mức cô ấy phải lòng từ ‘Chị’, nhưng đó là một điều tốt. Để Adriana một mình trong băng đảng khiến tôi thấy khó chịu, nhưng đó là giải pháp tốt nhất lúc này. Adriana không thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Trên đường trở về sau khi giao Adriana cho trụ sở của Rotary, Olivia lơ đãng nhìn lên bầu trời và nói, "Chuyện gì đang xảy ra với thế giới vậy...?"

"Mặc dù em không nghĩ rằng mọi thứ sẽ ổn khi Ma vương chết."

"..."

"Em vẫn nghĩ rằng vô số người bị kéo ra chiến trường và chết một cách vô nghĩa sẽ dừng lại..."

Tận mắt chứng kiến sự khủng khiếp của chiến tranh, Olivia hiểu rõ hơn ai hết mức độ khủng khiếp của nó.

Cô không biết về lực lượng cách mạng.

Tuy nhiên, cô biết rằng Ngũ đại Thần giáo và Đế quốc đang châm ngòi cho một cuộc xung đột mới.

"Em tự hỏi liệu mọi người sẽ không giết nhau nếu Ma vương chưa chết."

Có vẻ như Olivia ước, ở một mức độ nào đó, rằng những tin đồn về Ma Vương là sự thật.

Một mối đe dọa bên ngoài luôn ngăn chặn sự phân chia. Ở một mức độ nào đó, Olivia dường như đã chấp nhận sự cần thiết của Ma vương.

"Đừng đi nói với mọi người rằng em đã nói điều này. Đó là một điều kỳ lạ."

Olivia mỉm cười với tôi.

"Anh nói vậy để làm gì?"

Chúng tôi sẽ chỉ rời Adriana ở Rotary trong một thời gian ngắn; chúng tôi sẽ sớm phải tìm cho cô ấy một nơi khác để ở. Thủ đô Đế quốc không hoàn toàn an toàn.

Có thể ở một nơi nào đó rất xa.

Chẳng hạn, nếu đó là một nơi như Quần đảo Edina, nơi Airi đang ở, tôi sẽ cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhưng ngay cả khi tôi gửi cô ấy đến đó, tôi sẽ giải thích thế nào về mối liên hệ của mình với quốc đảo xa xôi đó? Thật khó để chấp nhận những sự kiện ngày hôm nay.

"Nhân tiện, Reinhardt, hôm nay nơi đó là cái quái gì vậy?"

Olivia, người dường như cũng có câu hỏi tương tự, đã hỏi tôi về Rotary.

"Nó giống như một quê hương cho những người từ đường phố."

Tôi đã giải thích ngắn gọn về Rotary.

Về việc làm thế nào mà chúng tôi đã từ một nhóm ăn xin đến được vị trí như bây giờ.

"Em hiểu... Đó là một điều tốt."

Khi nghe tin những người ăn xin dưới chân cầu hiện đang sống trong một tòa nhà đang hoang và trả tiền cho bữa ăn của họ, Olivia đã nở một nụ cười rạng rỡ.

Vấn đề là bà chủ, Loyar, trông vẫn như một kẻ ăn mày.

“Em đã bị sốc khi nghĩ rằng anh, Reinhardt, có liên quan đến một tổ chức tội phạm nào đó.”

Tôi đã từng tham gia với họ trong quá khứ và hoàn toàn không có mối liên hệ nào với Hội Đạo Tặc, nhưng tôi đã không sửa lại giả định của Olivia.

Bởi vì, trên thực tế, chúng tôi hiện đang chính thức kinh doanh thông qua sự hợp tác với Thương hội. Nếu chúng tôi kiểm tra lý lịch, đó sẽ là Hoàng tộc.

"Ha hả..."

Olivia thở dài, dường như đầy lo lắng.

Vấn đề của Adriana là một chuyện, còn vấn đề của chính cô ấy lại là chuyện khác. Sẽ có rất nhiều trong tâm trí của cô ấy. Với việc Riverrier Lanze đã chết, sẽ không còn những kẻ âm mưu cố gắng biến Olivia Lanze trở thành Nữ hoàng của Thánh Quốc. Nhưng bạn không bao giờ biết. Xem xét cả vấn đề của quý, nó chắc chắn sẽ phức tạp.

Và sau đó, có một điều khác.

Cuối cùng, Olivia đã không giành chiến thắng trong giải đấu cũng như không được bầu làm Miss Temple.

Olivia, người cần tiền, đã tham gia vào nhiều vấn đề khác nhau và bỏ lỡ mọi thứ cô ấy muốn.

Cô ấy là người duy nhất có những trải nghiệm đáng tiếc tại lễ hội này. Có lẽ cô ấy đang bị căng thẳng nhiều vì những thứ khác, nhưng vấn đề tiền bạc chắc chắn cũng đang khiến Olivia bận tâm. Tôi không thể giải quyết tất cả các vấn đề của Olivia.

Nhưng tôi muốn giúp cô ấy, dù chỉ một chút.

"Em có biết?"

"Nó là gì?"

"Cô nhi viện do em tài trợ."

"Ah..."

"Đó có phải là trong Thủ đô Đế quốc không?"

"À... Vâng. Đúng vậy."

"Hãy đi đến đó."

Khi nghe những lời của tôi, đôi mắt của Olivia mở to ngạc nhiên.

"Không, không, Reinhardt! Anh không cần phải làm thế. Đó là vấn đề của em... Anh không cần phải tiêu tiền của mình..."

"Ai nói anh tiêu tiền?"

"...Cái gì?"

Olivia dường như nghĩ rằng tôi sẽ trả số tiền tài trợ mà cô ấy không đủ khả năng chi trả. Tất nhiên, đó chỉ là điều tự nhiên khi cô ấy nghĩ vậy.

Nhưng thật không may, tôi không có ý định tiêu tiền.

“Anh sẽ không quên góp. Anh chỉ muốn đến thăm.”

"Ờ? Ồ... Chắc chắn rồi."

Với một bước ngập ngừng, Olivia dẫn đầu.

Olivia đã đích thân tài trợ cho một số trại trẻ mồ côi.

Thực tế là nó không chỉ là một điều đáng ngạc nhiên.

Cô ấy đã tài trợ cho họ bằng khoản trợ cấp mà cô ấy nhận được từ Riverrier Lanze, nhưng khi tình hình tài chính của cô ấy trở nên khó khăn, cô ấy không có cách nào thích hợp để trả khoản tài trợ.

Điều đó có nghĩa là Olivia sẽ chỉ tài trợ cho những nơi gặp khó khăn về tài chính. Cô ấy sẽ không tài trợ cho những người có đủ tiền.

Nơi mà Olivia tình nguyện đấu tranh để hoạt động mà không có sự đóng góp.

"Còn có hai nơi như thế này?"

“Vâng.”

Tôi đang đứng trước một tòa nhà trại trẻ mồ côi nằm trong một khu vực yên tĩnh ở ngoại ô phía đông của Thủ đô Đế quốc.

Tòa nhà không bị sụp đổ, nhưng nó đã cũ và cơ sở vật chất rõ ràng đã lỗi thời.

Tuy nhiên, địa điểm này khá rộng và trẻ em đang chơi ở khu vực trống trung tâm giữa ba tòa nhà. Cô nhi viện không có hàng rào nên lũ trẻ có thể nhìn thấy chúng tôi đến gần.

-Ồ? Đó là chị Olivia!

-Chị Olivia đến rồi!

-Chị Olivia!

"À... này, mấy nhóc."

Lũ trẻ vây lấy Olivia, người hẳn đã đến thăm thường xuyên.

"Chị ơi, chân của em đã đỡ hơn rồi!"

"Ờn trời, Billy."

Olivia chăm sóc bọn trẻ khi chúng vội vã chia sẻ những câu chuyện khác nhau của chúng.

Cô ấy dường như biết cách yêu trẻ con.

"Chị ơi! Cậu ấy lại đánh nhau với Will! Mắng cậu ấy đi!"

"Thật không? Chị đã nói với em là không được đánh nhau với bạn bè của mình, phải không?"

"Nhưng cậu ấy đã bắt đầu nó trước! Cậu ấy nói em thậm chí không có mẹ! Nhưng cậu ấy cũng không có!"

"Tôi biết, đồ ngốc! Mẹ tôi bận quá không đến được!"

"Vớ vẩn! Tôi biết mẹ cậu ở đâu mà!"

"Này!"

“Em kia! Chị không phải đã nói với em là không được nói lời ác ý sao?”

Cuộc trò chuyện của bọn trẻ tràn ngập những lời trêu chọc thử thách sự kiên nhẫn của nhau, nhưng sự hiện diện của Olivia khi trách mắng, can thiệp và an ủi là một khía cạnh của cô ấy mà tôi chưa từng thấy trước đây.

Tôi đã có cảm giác cô ấy sẽ như vậy, nhưng vẫn rất ngạc nhiên khi tận mắt chứng kiến.

Sự chú ý của lũ trẻ vào Olivia chỉ là tạm thời, vì chúng nhanh chóng tập trung vào tôi.

"Anh chàng này là ai?"

"Hắn là bạn trai chị?"

"Uh? Không, anh ấy... bạn bè. Là bạn bè thân thiết."

Mặt Olivia đỏ bừng khi cô ấy nhanh chóng lắc đầu. Phản ứng của cô ấy hoàn toàn khác với thái độ thường ngày của cô ấy. Tôi đã mong đợi cô ấy nói, "Tất nhiên anh ấy là bạn trai của chị!" trong khi cười, nhưng cô ấy rõ ràng là xấu hổ.

Tại sao tính cách của cô lại thay đổi ở đây?

"Chị ơi, chắc chị thích anh này nhỉ? Mặt chị đỏ hết cả lên rồi."

"Uh? Uh... Không, không phải thế. Em đang cố trêu chị đấy à?"

Khi Olivia lấp bắp, các cô bé cười khúc khích, và các chàng trai bắt đầu nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng.

Tôi có thể nói từ cái nhìn của chúng.

‘Hắn là cái quái gì?’

Mặc dù tôi không biết chính xác suy nghĩ của chúng, nhưng vẻ ngoài của chúng có ý nghĩa tương tự.

“Anh làm nghề gì?”

“Anh cũng ở Temple à?”

“Anh có giỏi đánh nhau?”

Giữa những ánh mắt thù địch của các chàng trai, tôi cảm thấy khó chịu.

Ngay cả các bạn cùng lớp của tôi cũng là trẻ con theo tiêu chuẩn của tôi, chứ đừng nói đến những đứa trẻ nhỏ hơn này.

Trong khi Olivia có thể không biết, tôi không thích trẻ con và không biết cách xử lý chúng.

Trẻ em là một sự tồn tại xa vời đối với tôi.

Khi tôi đứng cứng người không nói gì, bọn trẻ bắt đầu thì thầm với nhau.

-Có vẻ như anh ta có thể chiến đấu.

-Trông anh đáng sợ quá.

-Không, những người như vậy thường không đánh nhau được.

Tôi cảm thấy chóng mặt.

Tôi không đến đây để gặp bọn trẻ.

Đó không chỉ là các chàng trai.

Các cô gái cũng xì xào bàn tán.

-Anh chàng đó hoàn toàn là mẫu người của tôi.

-Cậu nghĩ cái mặt đó định cho mình ăn à? Anh ta trông giống như một tên côn đồ. Cậu biết đấy, kiểu con trai lợi dụng và ném các cô gái sang một bên? Một người đàn ông cần phải giàu có. Tiền là tốt nhất.

-Anh ấy có thể giàu có, cậu không bao giờ biết.

-Không, anh ấy là một kẻ thua cuộc bẩm sinh. Tôi có thể nói qua khuôn mặt của anh ấy.

-Vậy, nếu ông ấy có nhiều tiền, cậu sẽ cưới một ông béo, hói đầu?

-Thực ra cũng không tệ. Ông ta sẽ chết nhanh thôi, phải không? Sau đó, tất cả tiền là của tôi.

-...Thật sao?

-Sau đó, tôi chỉ cần chớp lấy một anh chàng đẹp trai như anh ta thôi, đồ ngốc.

-...Cậu sẽ kết hôn một lần nữa?

-Tại sao không? Tại sao tôi không thể làm điều đó hai lần?

Những đứa trẻ nói chuyện với một giọng điệu trưởng thành khác thường, thảo luận về những điều mà các bạn cùng lớp của tôi thậm chí còn không nói đến.

Có chuyện gì với những đứa trẻ này vậy?

Những đứa trẻ này nhìn thấy và học được điều gì khiến chúng lớn nhanh như vậy?

Tôi không ở đây để vui chơi. Tôi cố gắng hết sức để phốt lờ những lời thì thầm của họ trong khi quan sát vẻ ngoài của họ.

—Quần áo sờn rách.

Không phải giẻ rách, nhưng tôi có thể nói rằng chúng không có nhiều quần áo để mặc.

Những đứa trẻ đều gầy gò.

Tình trạng dinh dưỡng của họ có vẻ nghèo nàn.

Rõ ràng đây là một trại trẻ mồ côi với điều kiện tồi tàn.

Nếu số tiền tài trợ giảm đi, điều đó chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến chúng, vì vậy tôi hiểu tại sao Olivia lại cố gắng duy trì số tiền tài trợ sau khi nhìn thấy tình huống này.

"Ồ, Olivia, đã lâu không gặp."

"À, vâng, thưa cô."

Khi bọn trẻ đang tụ tập, một người phụ nữ trung niên mặc váy trắng xuất hiện, có lẽ đang thắc mắc không biết ai đã đến. Cô chào Olivia.

Cô ấy có một biểu hiện tử tế. Cô ấy chào Olivia rồi tự nhiên nhìn tôi.

"À, Reinhardt. Xin chào. Đây là Viện trưởng của Sunshine Cradle, cô Bell."

"Xin chào, bạn của Olivia...?"

"Vâng, tôi tên là Reinhardt."

Cô ấy đưa tay ra, và tôi bắt tay. Đó là một cái chạm nhẹ.

Đương nhiên, những người lớn không đơn độc quản lý nơi này, và có thể thấy một số người đến và đi.

—Viện trưởng của Sunshine Cradle.

Tôi không thích trẻ con, và cũng không biết cách xử lý chúng. Tôi không biết làm thế nào để tương tác với chúng. Chỉ cần không khóc, thế là đủ với tôi rồi.

Tôi không ở đây để gặp bọn trẻ.

Tôi cũng không ở đây để quyên góp tiền.

Tôi nhìn Olivia và nói: "Olivia, em có thể dẫn bọn trẻ qua đó một chút được không?"

"...Huh?"

"Anh có chút việc muốn bàn với Viện trưởng."

Mặc dù Olivia có vẻ hơi bối rối, nhưng cô ấy đã dồn lũ trẻ lại và đi về một hướng khác. Giống như Pied Piper, khi Olivia chuyển đến, lũ trẻ, cả trai lẫn gái, lũ lượt kéo theo cô.

Tự giới thiệu mình là Viện trưởng Bell.

"À, Reinhardt. Cậu có chuyện cần bàn với tôi à?"

"Ừm. Đi chỗ nào yên tĩnh trước đi."

Vì đó không phải là một cuộc trò chuyện nơi công cộng, tôi theo sự chỉ đạo của Viện trưởng Bell và bước vào văn phòng của cô ấy.

Đó là một nơi mà không ai có thể nghe lén.

"Bạn muốn thảo luận điều gì, Reinhardt?"

Đứng trước Viện trưởng Bell, người có nụ cười nhân hậu trên khuôn mặt, tôi nhếch mép cười.

"Vui lòng giải thích."

"...Xin thứ lỗi?"

"Cô lạm dụng tiền như thế nào để bọn trẻ rơi vào tình trạng như vậy?"

Sau Chiến Tranh Nhân Ma, Hoàng gia ngay lập tức bắt đầu hỗ trợ tối đa cho các trại trẻ mồ côi phục vụ trẻ mồ côi chiến tranh.

"Đáng lẽ phải có đủ tiền để bọn trẻ không phải lo lắng về việc thừa cân, nhưng tại sao chúng lại sống như thế này?"

Thiếu vốn?

Tôi biết chắc rằng không đời nào một vấn đề như vậy lại có thể phát sinh trong một trại trẻ mồ côi nằm trên Thủ Đô Đế Quốc.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading